NU URĂ CI DISPREȚ.

România de ieri, România de azi - un bilanţ PAG. 2

DREAPTA LUI MILICĂ Uite dreapta, nu e dreapta! PAG. 3

PUTEREA CU CAP DE MORT PAG. 4

Mesajul Regelui Mihai I de Anul Nou PAG. 5

TELEGRAFIC TELEGRAFIC TELEGRAFIC PAG. 6

VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul V nr. 54 24 ianuarie - 20 februarie 2003, 8 pagini 3000 lei **www.edituravremea.ro**

EDITORIAL

DEMOCRAŢIA CORUPTĂ

Un consilier ministerial este surprins pe când primea 20.000$ de la directorul unei bănci în faliment, pentru a influenţa justiţia, iar acesta era un avans modest, suma promisă ridicându-se la două milioane dolari. Unde trebuiau să ajungă cei două milioane dolari, la cine, nu se va afla nicicând, întrucât lanţul corupţiei a fost întrerupt de Parchet în mod intenţionat.

Un director de regie primeşte de la o firmă germană, prin intermediul unui ofiţer SRI care se ocupa cu eradicarea corupţiei (!), 100.000 euro pentru a proba achitarea către «firma corupătoare» a unei datorii a regiei. Este de remarcat subtilitatea nedreptei luări, directorul respectiv refuzând să achite o sumă datornicului său până când acesta nu dă ciubucul cuvenit.

Un şef de serviciu, un consilier şi un referent din Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bucureşti, după ce depun două memorii la Ministerul Finanţelor, memorii rămase fără rezultat şi fără răspuns, rup tăcerea printr-o declaraţie publică acuzându-şi directorii de neurmărirea unor debite de mii de miliarde lei, de amânări de luni şi ani ale unor executări silite, prin tăinuirea sau chiar distrugerea unor dosare de urmărire. Aceiaşi directori sunt cenzori la chiar societăţile urmărite pentru evaziune fiscală sau returnare ilegală de TVA. Se menţionează şi cazul a 50 de firme cu capital mixt cu activitate ilicită, care funcţionează la aceeaşi adresă într-un apartament de bloc.

Cele trei cazuri de corupţie semnalate sunt ultimele într-un lung şir de «întâmplări» care cu trecerea timpului frizează obişnuitul.

Furtul, acest sport naţional, s-a constituit în ultimii 13 ani într-un sistem de relaţii şi o stare de spirit normală.

Se verifică adevărul din bătrâni că peştele de la cap se-mpute dar de la coadă se curăţă. Se fură de la cel mai înalt nivel şi de oriunde, de la stat, de la depunătorii FNI, de la băncile imprudente ca în cazurile Vântu şi Bivolaru, dar intră la puşcărie cei care au furat trei pâini, o damigeană de ţuică sau o bicicletă. Bunul simţ sau simţul măsurii, invocate de Ion Iliescu, nu impresionează mafia partidului majoritar. Ea îşi continuă afacerile atât prin nomenclatura de la centru cât şi prin baronii de la judeţ şi micro-potentaţii locali. Nimic nu-i sperie, nici măcar condiţionarea intrării în NATO sau apelurile anti-corupţie ale Uniunii Europene.

Sistemul corupţiei este întregit de justiţie, care fie nu aplică legile, fie le aplică permisiv şi, oricum, le aplică de la caz la caz: *quod licet Jovis non licet bovis*. Se poate compara un găinar oarecare cu domnul Bivolaru?! Cât priveşte condiţionările străinătăţii, punctul de vedere al hoţiei organizate este de o impecabilă logică: alegătorii ne-au vrut pe noi, ei ne vor ca administratori ai ţării aşa cum suntem.

Cum poate fi rupt cercul vicios al furtului organizat şi al corupţiei generalizate? Poate democraţia, aşa cum este practicată la noi, să pună capăt sistemului pe care ea însăşi l-a creat? Credem că nu, soluţia fiind o variantă modernă a sindromului Vlad Ţepeş, un regim autoritar, opus laxismului democratic, dar care în ambianţa politică actuală este de nerealizat.

Este răspunderea istorică a democraţiei româneşti să rezolve această contradicţie, fără de care ea însăşi nu va putea supravieţui.

Nicolae Henegariu

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Radu Gyr

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
Nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
Ci pentru văzduhul tău liber de mâine
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin şanţuri,
Pentru cântecul tău, ţintuit în piroane,
Pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâşnită-n măsele,
Ci ca să aduni chiuind pe tăpşane
O claie de zări şi-o căciulă de stele,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Aşa ca să bei libertatea din ciuturi
Şi-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
Şi zarzării ei peste tine să-i scuturi,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Şi ca să-ţi pui tot sărutul fierbinte
Pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,
Peste toate ce slobode-ţi ies înainte,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri, pe funii,
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane,
Sus pe lumina din urmă-a furtunii,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

România de ieri, România de azi - un bilanţ

Care este singura grijă a unui prefect când se numeşte? Sub cuvânt că reprezintă întregul guvern, el cere să existe armonie între administraţie şi justiţie, ceea ce în limbajul vulgar vrea să zică faptul că cere un preşedinte de tribunal, care să-i fie devotat. Armonia stabilită astfel între administraţie şi justiţie trebuie întinsă şi asupra finanţelor, şi prefectul cere numirea unui finanţist devotat. O dată acesta obţinut, el este stăpân pe tot ţinutul, şi începe a-şi asigura poziţia nu prin muncă administrativă, ci prin influenţă electorală. În această privinţă sunt convins că dl prim-ministru trebuie să aibă o vastă şi dureroasă experienţă. Nu voiesc să atac pe nimeni; multe lucruri au fost făcute din lipsă de experienţă, dar se întâmplă la noi lucruri care te sfâşie. Să vă dau un exemplu: acum patru ani, un procuror cere urmărirea unui om; acel procuror e destituit. Mai deunăzi, un alt procuror cere urmărirea aceluiaşi om, şi acel procuror este la rândul lui destituit. Ciudată coincidenţă! Dar, fără a acuza pe nimeni, putem cu drept cuvânt crede că într-o ţară, unde asemenea lucruri sunt posibile, se zdruncină până în temelie respectul faţă de justiţie. Pe lângă justiţie, trebuie să garantăm şi administraţia, care nu există decât cu numele. Dar, îmi veţi zice: ce face prefectul? Ce face prefectul? Alegeri. Ce face comitetul permanent? Alegeri. Ce face subprefectul? Alegeri.

Ce face primarul? Alegeri. Întreaga noastră administraţie nu este decât un imens aparat electoral. Cum să îndreptăm aceste năravuri? Să cerem ca primul-ministru să se puie individual în luptă cu relele moravuri ale unei ţări ar fi întâi nedrept, căci aceasta întrece puterile unui singur om, şi apoi o asemenea întreprindere l-ar duce la o cădere sigură şi trebuie să ţinem seama de spiritul de conservare ce animă pe un guvern, ca pe orice fiinţă. Voim deci ca relele acestea să fie stârpite prin legi; numai dând arme legale guvernului, va putea el scăpa de trista necesitate de a beneficia de o stare de lucruri care, chiar atunci când trage foloase din ea, îl umple, sunt sigur, cu un adânc dezgust. O lege deci de atestare în funcţiunile administrative, care ar cam tăia jocul influenţelor locale care i-ar cam împiedica pe unii indivizi de a mai zice: numeşte-mi preşedinte de tribunal pe cutare, şi pe nepotul cutare subprefect, căci altfel nu vei avea majoritate la alegeri; o asemenea lege ar fi o lege binefăcătoare. [1]

Acest discurs nu a fost rostit pentru a caracteriza năravurile tranziţiei noastre, în ciuda faptului că atât descrierea, cât şi remediul sunt perfect potrivite situaţiei în care ne găsim. Aceste fraze nu au fost rostite nici pentru Guvernul Năstase, nici pentru guvernele şi administraţiile care l-au precedat. Deşi se potriveşte situaţiei în care au lucrat şi pe care au lăsat-o în urmă toţi prim-miniştrii de după 1989, discursul pe care l-aţi auzit mai sus nu fost adresat lor, ci a fost rostit într-o şedinţă a Camerei din 4 decembrie 1884 – adică acum 118 ani! – de P.P. Carp, pe când prim-ministru era Ion C. Brătianu.

Cum vedem, toate relele semnalate în chip atât de lămurit şi de elegant de P.P. Carp sunt încă ale noastre, azi: atât încăpăţânarea celui aflat la guvernare de a numi numai oameni de partid şi clienţi politici în poziţiile-cheie ale justiţiei, instituţiilor financiare şi ale administraţiei, cât şi confuzia sistematică, pe care toate partidele postdecembriste au făcut-o, între activitatea politică de recrutare a partizanilor şi activitatea tehnică de administrare a statului; atât tendinţa prim-miniştrilor de a rezolva problemele prin activism personal – deoarece asta dă bine la imagine – cât şi incapacitatea partidelor aflate la guvernare de a impune respectarea strictă a legii, în toate litigiile care, la noi, au rămas atât de personale; în fine, nenorocirea transformării întregii vieţi publice într-o continuă cursă electorală, ca şi când singurul conţinut veritabil al vieţii publice ar fi alegerea, iar după alegere, adularea prim-ministrului – oricare ar fi acela.

Dacă ar fi să fac bilanţul anului care se încheie, concluzia mea nu ar fi că România s-a învechit în relele de care suferă, ca acei idioţi a căror faţă nu mai poate mobiliza decât o singură expresie. Aş spune mai degrabă că există cel puţin o problemă care era aceeaşi la 1884 şi a rămas aceeaşi în 2002: în România de azi, ca şi în cea de acum 118 ani, calea cea mai rapidă de îmbogăţire pentru oamenii lipsiţi de calităţi constructive a rămas tot politica. Prin politică, la noi, nu doar că poţi corupe pe aproape oricine; nu doar că poţi dispune, practic, de orice şi poţi izbândi împotriva oricui, legal ori ilegal; cu ajutorul politicii poţi face averi uriaşe prin mijloace care nu pretind nici dibăcie economică, nici respectul legilor; la noi, prin politică poţi beneficia şi de roadele infracţiunii, şi de imunitatea pe care, într-un stat de drept, ţi-o poate da, în faţa legii, doar cinstea.

La noi, ceea ce nu s-a schimbat de 118 ani încoace este faptul – care ţine mai degrabă de instituţii decât de mentalitate – că oamenii care ajung în fruntea ţării fie caută cariera de politician pentru a evita Codul penal, fie pentru că, la noi, se poate practica meseria de politician aşa cum infractorii practică, în contra Codului penal, meseria de tâlhar. [2]

Aşadar, ceea ce nu s-a schimbat de 118 ani încoace este posibilitatea ca atotputernicia statului să fie la cheremul cui îl încalecă mai bine: concurenţa între politicieni este bătălia pe mulgerea marii vaci comune. Să ne înţelegem bine – vaca bună de muls pentru politicieni; zmeu fioros şi intratabil, însă, pentru contribuabili.

Cum atunci să nu abuzeze de stat politicienii? Cum să nu fie ei populişti cu fraierii, naţionalişti cu patrioţii, mincinoşi cu idealiştii şi escroci cu investitorii – pentru a culege voturi? Şi cum să nu folosească totul în beneficiu personal, când punerea mâinii pe instituţiile statului a rămas şi azi modalitatea cea mai lipsită de riscuri de a beneficia de roadele oricărei infracţiuni, în condiţiile în care naţiunea te alege, poporul te iubeşte, iar justiţia consideră infracţiunile tale acte de patriotism?

Dar să mai facem un pas în înţelegerea situaţiunii. Într-o intervenţie din 1891, Take Ionescu invoca următoarea vorbă rostită de P.P. Carp: „Cine n-are (bani), să nu facă politică, să caute să-i câştige [3]. Sensul acestei vorbe de spirit este evident – politica nu ar trebui să fie lucrativă, iar dacă eşti lipsit de avere, mai bine e să nu te angajezi în politică, fiindcă suspiciunea de corupţie, în caz contrar, este inevitabilă. Dar contează asta la noi? În lumina experienţei noastre recente, formula lui P.P. Carp rămâne tragic de adevărată. Astăzi oamenii care vin în politică *după* ce au făcut averi reprezintă o minoritate, în raport cu cei care intră în politică *pentru* a face averi. Primii vin în politică cu scopul de a căpăta imunitate pentru fărădelegile prin care şi-au făcut averea; ultimii vin în politică cu scopul de a căpăta imunitatea necesară dobândirii prin fărădelege a averilor la care ţintesc. De exemplu, oamenii care au avut putere în sistemul de relaţii al regimului comunist, dar care nu posedau calificări care să-i facă apţi să trăiască la acelaşi nivel de putere, după prăbuşirea acestuia, şi-au dat imediat seama că sursa cea mai sigură de bogăţie şi putere – care nu implică nici un fel de responsabilitate şi care, în plus, poate fi obţinută numai prin servilism politic şi obedienţă faţă de mai-marii zilei – este cariera politică de parlamentar. Politica, în timpurile noastre corupte, a devenit calea cea mai rentabilă de a face bani mulţi cu eforturi reduse şi competenţe precare. Toată tranziţia noastră stă sub principiul: politica – cea mai sigură cale de a face bani mulţi cu eforturi puţine.

Cum s-a ajuns la această situaţie? De unde s-au recrutat aceşti oameni lipsiţi cu totul de scrupule? Iată cum şi iată *de unde*. Pentru a reuşi să-i intoxice ideologic pe oameni şi pentru a avea cu cine să administreze în chip discreţionar societatea, comunismul a creat o clasă de oameni corupţi, venali, servili, lipsiţi de orice calificare utilă societăţii – abili la intrigă şi inutili la construcţie; o clasă de oameni incapabili să producă resurse, în stare numai să şi le însuşească prin manevre de orice fel, de la alţii. Înainte de '89, această clasă s-a ilustrat prin activiştii de partid (preşedintele Iliescu dintre aceştia se trage), prin experţii ideologici ai aparatului de propagandă al partidului (premierul Năstase dintre aceştia provine), prin cadrele aşa-zisei administraţii tehnocrate a întreprinderilor socialiste (ministrul Muşetescu de acolo vine), prin oamenii care suceau şi răsuceau legile şi legislaţia socialistă (senatorul Iorgovan acolo şi-a făcut şcoala), prin funcţionărimea care asigura menţinerea pe linia de plutire a instituţiilor statului socialist (acestui mediu datorează fostul premier Văcăroiu expertiza care i-a permis să devină în democraţia noastră un „Hagi al finanţelor") – în fine, luaţi cu toţi laolaltă şi sub un numitor comun, această clasă de paraziţi şi impostori a dat experţii tuturor minciunilor economice şi politrucii tuturor intoxicărilor ideologice. Dacă miliţienii păzeau, iar securiştii reprimau, această pletoră de oameni, inutili în orice societate normală, în comunism asigura atât ca societatea romanească să fie pervertită, cât şi ca pervertirea ei să fie menţinută, iar efectele ei perpetuate.

Ei bine, originea corupţiei de azi din România se află în existenţa acestei clase, rămase fără ocupaţie şi resurse după prăbuşirea comunismului. Şi ar fi rămas fără ocupaţie şi în afara istoriei dacă nu ar fi înţeles imediat că nu doar supravieţuirea, ci şi întărirea ei atârnă de menţinerea monopolului statului asupra resurselor şi, fireşte, din punerea sub controlul ei exclusiv a statului însuşi – stare de fapt care a fost imediat declarată, pentru a putea fi sustrasă criticii, drept fapta cea mai patriotică cu putinţă, chezăşia securităţii naţionale şi, cum altfel, a interesului naţional. Este ceea ce cadrele care au animat CFSN, FSN, FDSN, PDSR sau PSD, cum vreţi să-i spuneţi, au făcut cu asupră de măsură, în toţi aceşti treisprezece ani de mari succese pentru ei şi de continue insuccese pentru noi. Urmaşii paraziţilor de partid şi de stat din comunism sunt clienţii şi mahării partidului-stat din democraţia noastră originală.

Fireşte, dacă statul nu ar fi fost singura resursă, nu am fi ajuns aici. Şi dacă nu ar fi existat o clasă incompetentă, parazitară şi lipsită de scrupule, incapabilă de orice, dar neîntrecută în manevrele de culise ale politicianismului, atunci, deopotrivă, nu am fi ajuns aici. Prin urmare, situaţia în care ne găsim este consecinţă a doi factori, conjugaţi: monopolul de stat asupra resurselor şi lichelismul elitei care domină azi structurile statului. De aici decurge totul. De îndată ce resursele sunt monopolizate de stat, accesul la ele nu poate fi liber, ci depinde în mod inevitabil de corupţie. Corupţia, pentru a putea funcţiona eficient şi pentru a-şi asigura imunitatea, conduce la apariţia, formarea şi consolidarea unei administraţii clientelare.

Aşadar, cât timp statul deţine monopolul resurselor, mereu se vor găsi oameni lipsiţi de scrupule şi corupţi care să profite în chip fraudulos de pe urma lor, mai ales dacă clasa de paraziţi şi lichele de profesie este deja pregătită. Corupţia însoţeşte statul monopolist precum cadavrul mirosul de mort. Parazitismul, venalitatea, incompetenţa şi clientelismul însoţesc partidul de guvernământ precum însoţeşte corupţia statul monopolist. O dată formată clientela, tandemul „clasă politică-economie şi administraţie clientelare" rămâne să fie singura soluţie de supravieţuire atât a puterii partidelor care cresc nemăsurat, pe seama lichelismului şi a oportunismului fiecăruia dintre noi, cât şi a respectabilităţii lor publice, în ochii acelora şi lichele ori ai celor care, nefiind încă, aspiră cu nesaţ să devină. La noi, cine monopolizează resursele statului, numai acela poate deveni puternic şi, în atari condiţii, numai cine e puternic poate reuşi să pară respectabil.

O mână o spală pe alta – problema este însă că ambele mâini sunt dincolo de imaginaţie de murdare. Iar de această murdărie care nu se mai curăţă suntem cu toţii vinovaţi, deşi nu e a noastră – căci este urmarea fatală a minoratului în care ne găsim, şi a cărui vină o purtăm, ca un alibi neruşinat al celor care ne călăresc impenitenţi, dându-ne fioroase lovituri de pinten în coaste, cum altfel decât în aplauzele şi uralele celor mai mulţi dintre noi.

HORIA ROMAN PATAPIEVICI

Suplimentul „L.A.I." („Cotidianul") nr. 52, 30 decembrie 2002

Note

1. P.P. Carp, „Era nouă (Organizarea Statului)", şedinţa Camerei din 4 decembrie 1884, în *Discursuri parlamentare* (ediţie Marcel Duţă), Bucureşti, 2000, pp. 190-191. Am modernizat limba, am actualizat unele funcţiuni publice, am schimbat tacit câteva cuvinte şi am dat unor expresii forma lor de azi, pentru a sugera şi mai limpede vigoarea gândirii şi actualitatea descrierii, dincolo de învechirea unor elemente de limbă.

2. „Nu, d-lor, cine face aceasta este un om pentru care puterea nu este un mijloc, ci numai un ţel: un om care face aceasta poate să creadă că va ajunge în fruntea unei ţări pentru că nu a intrat încă în conflict direct cu Codul penal". (P.P. Carp, „Educaţiunea politică", discursul de la Congresul din 23-24 iunie 1902, la Teatrul Liric, în Vasile V. Haneş, *Antologia oratorilor români*, Socec & Co. SAR, f.a., p. 81).

3. P.P. Carp, *Discursuri parlamentare* (Bucureşti. 2000), p. LXXXIII.

DREAPTA LUI MILICĂ
Uite dreapta, nu e dreapta!

I

Ideea de dreapta a fost demagogic pervertită, la noi şi aiurea, în bâlciul ideologic şi politicianist al ultimelor decenii. Dreapta autentică, întemeiată pe o lungă tradiţie şi riguros definită sub aspect doctrinar, a fost aprioric calificată ca „extremă dreaptă" şi exmatriculată prin consens abuziv de pe scena politicii curente. „Dreapta" tolerată astăzi – şi impropriu denumită astfel – nu reprezintă decât o alternativă incoerentă de centru-stânga în contextul stângismului globalizant al lumii contemporane: „o dreaptă a stângii", formal divergentă faţă de comunism şi social-democraţie, dar esenţial convergentă cu bazele materialiste, ateiste şi internaţionaliste ale acestora. O astfel de butaforie politică, menită să voaleze mai ales criza internă a liberalismului, nu este şi nu poate fi decât o „struţocămilă" ridicolă şi perversă, născută din falimentul moral al stângii şi din teama acesteia de propriile ei radicalisme. De altfel, ea este perfect consonantă cu toate taberele stângii în diabolizarea dreptei tradiţionale, de care nu o leagă nimic şi în raport cu care îşi resimte inconsistenţa mistificatoare. Aş zice, vulgarizând puţin, că această dreaptă *sui generis*, singura îngăduită în cetatea postmodernă, reprezintă ţărâna sub care stânga încearcă să-şi ascundă, asemenea pisicii, propriile excremente.

De speţa aceasta este (pe urmele lui Chirac, Berlusconi şi Aznar, dar cu coeficientul de stupiditate imundă al politicianismului dâmboviţean) şi aşa-zisul „pol de dreapta" despre care se delirează de la o vreme prin fundăturile liberalo-ţărăniste ale vieţii politice romaneşti. De unde dreapta într-o lume fără nici un Dumnezeu, fără naţionalism creator, fără tradiţie legitimantă, fără realism organic, fără deschidere spirituală, fără moralitate publică, fără ierarhii funcţionale, fără elite de merit, fără patos personalist, fără spirit de jertfă şi fără vizionarism istoric?! Dreapta se alcătuieşte din toate aceste note definitorii, iar în lipsa lor – sau chiar numai a unora dintre ele – ea nu există ca atare.

Puterea actuală bine ancorată la stânga, mai sigură pe ea însăşi decât oricând, respirând în abjecţie ca în naturalul ei, populară şi populistă deopotrivă prin chiar humusul comunist din care se trage, priveşte cu un fel de complicitate amuzată proiectele şi eforturile de coagulare în fantasmagorice „alianţe populare" ale acestei pseudo-drepte opărite, cârpite inabil şi nevolnic de personaje deja uzate politic şi moral prin ineficienţa penibilă a prestaţiilor anterioare (Victor Ciorbea, Radu Vasile, Teodor Stolojan, Valeriu Stoica, Teodor Meleşcanu etc., ca să nu mai vorbim de un Emil Constantinescu), personaje despre care ştie că n-are de ce se teme, cum n-are de ce se teme de „dreapta" lor închipuită, anulată ca dreapta prin chiar eticheta de „populară" (maimuţărită după firme politice occidentale, la fel de false ideologic, dar având avantajul altui context istoric şi funcţional). Un astfel de „pol de dreapta" (încurajat perfid până şi de un Silviu Brucan – „profetul" pe care-l merită un „popor stupid", ce învaţă greu şi uită repede!) n-ar face decât să creeze în ochii lumii impresia unui echilibru democratic într-o ţară guvernată aproape discreţionar de cea mai sinistră clică de avortoni ai comunismului din tot sud-estul Europei.

În cazul particular al lui Emil Constantinescu (victimă perpetuă a unui anturaj care-i întreţine iresponsabil iluzia deşartă că ar fi mult mai mult decât este) ridicolul este mai mare cu cât dumnealui n-are nimic de-a face nu numai cu dreapta, dar nici cu politica în general. Petre Ţuţea, Dumnezeu să-l odihnească, ar fi spus, probabil, că bietul om "este contraindicat genetic la politică"; pe un registru mai puţin elegant, cu un termen curent în argoul dâmboviţean (care, pe cât se pare, nu-i displace nici preşedintelui Iliescu), alintatul „Milică" este ceea ce se numeşte un „papagal". Sau, mai bine zis, dumnealui a *fost* „papagal" (de pe vremea când, convalescent încă după o frumoasă carieră de secretar B.O.B., îi cumpăra ţigări „Seniorului" Coposu, îngânându-l gutural, şi până pe vremea când, la Cotroceni, cocoţat greoi pe craca cucuvelei, sepepiştii din propria-i gardă îşi reglau tirul pe portretul lui), pentru că între timp, făcând dovada unei perseverenţe demne de o cauză mai bună, *a ajuns* ceea ce în acelaşi limbaj argotic se cheamă „papagal coclit". În sensul politic, care ne preocupă aici, un „papagal coclit" este specimenul care, deşi lipsit de orice personalitate şi de orice autoritate, sărac cu gândul, cu fapta şi cu cuvântul, înşelând orice aşteptare şi înmormântând orice iluzie, se încăpăţânează totuşi să inoportuneze pe toată lumea, târând în derizoriu tot ceea ce pretinde a reprezenta.

Dacă un „pol de dreapta" nu s-a închegat până acum, în 13 ani de fermentaţie larvară, şi dacă nici în ceasul al unsprezecelea nu reuşeşte să se profileze într-un chip cât de cât convingător, este pentru că acestui precipitat conjunctural îi lipseşte „nota diferenţiatoare" faţă de politicianismul găunos al stângii. În jurul figurilor inanite de mai sus nu gravitează decât alte găşti politicianiste cu mentalitate de stânga, incapabile structural să ofere o alternativă viabilă unei naţiuni care stă să iasă din istorie. (...)

II

Dreapta – ca viziune *conservatoare*, deopotrivă anticomunistă, antisocialistă şi antiliberală – recunoaşte existenţa obiectivă a entităţilor naţionale şi apără dreptul la identitate al indivizilor şi al comunităţilor.

Naţiunile moderne sunt realităţi complexe, dar întemeiate pe o tradiţie istorică dominantă, asumată subiectiv de fiecare cetăţean.

În toate statele moderne există majorităţi şi minorităţi etnice; caracterul *naţional* al unui *stat de drept* nu exclude diversitatea etnică a cetăţenilor săi, ci atestă existenţa unei majorităţi fondatoare, recunoscute ca *prima inter pares*. Toţi cetăţenii se bucură de drepturi egale, dar este firesc ca viaţa naţională să se coloreze cu precădere după tradiţiile, sensibilitatea şi stilul de viaţă al elementului majoritar. Elementele minoritare, la rândul lor, sunt factori de nuanţare a vieţii naţionale, iar comunitatea de interese este chemată – în condiţii normale – să ducă la o armonizare a tuturor notelor componente şi la un destin istoric solidar. Prin urmare, „specificul naţional" nu se reduce la tradiţia etnoculturală a elementului majoritar, ci reprezintă, în contextul dat, o sinteză complexă de convergenţe istorice, imposibil de anulat prin simplu decret ideologic.

Sentimentul naţional (căruia i se subsumează şi mai puţin organicul sentiment patriotic) ţine de firescul apartenenţei la o naţiune dată, la o *magnafamilia* deopotrivă sincronică şi diacronică. El este un liant al vieţii comunitare şi se împlineşte, responsabil şi creator, pe planul superior al *conştiinţei naţionale*. Particularizând, „ideea naţională", valorificată în diferite registre socio-culturale, a fost factorul fondator şi mobilizator al întregii istorii a dreptei romaneşti (de la conservatorismul junimist până la legionarismul interbelic). Stânga, dimpotrivă, a propagat, cu rare şi îndoielnice excepţii, felurite forme de internaţionalism, culminând cu sinistra aventură dizolvantă a „internaţionalismului proletar", iar astăzi cochetând inerţial cu sirenele perfide ale globalismului. După ce a adus, decenii întregi, cele mai grave prejudicii spiritului naţional, comunismul s-a deghizat fie într-o formă de colaboraţionism parşiv cu „imperialismul democratic", de tip american, fie într-un populism naţional izolaţionist, antieuropean şi xenofob, pe care dreapta, în virtutea principiilor ei fondatoare, este chemată să le deconspire şi să le combată ca atare, în numele *adevăratelor valori şi interese naţionale* (ce nu trebuie confundate cu conjuncturile unui moment istoric sau altuia).

Desigur, o dreaptă actuală, reîntemeiată în forme lucide şi constructive, se va delimita ferm atât de naţional-comunism, cât şi de excesele extremiste ale unor grupări de dreapta din trecut. Ea nu va diaboliza însă aprioric şi generic „naţionalismul", ci numai devierile şovine ale acestuia, sau transformarea lui într-o formă de suficienţă gregară (ca în cazul paranoic al peremişmului).

Principial, *toate* naţiunile au dreptul sa-şi apere şi să-şi afirme fiinţa identitară. (...) Înţeles astfel, naţionalismul, mai ales dintr-o asumată perspectivă creştină este nu doar *un drept*, dar şi *o datorie*; el rămâne perfect legitim atâta vreme cât nu devine narcisist, agresiv şi exclusivist. Umanitatea nu este o masă amorfă, ci o simfonie de specificităţi; universalul creşte organic din naţional, iar naţionalul autentic poartă în sine vocaţia universalului. Dumnezeu a creat şi a binecuvântat *unitatea în diversitate* a lumii: unitatea este principiul Binelui, iar diversitatea este principiul Frumosului, amândouă mărturisind, *kalokagathic*, Adevărul ordinii divine. Dreapta, principial spiritualistă şi tradiţionalistă, crede şi mărturiseşte că omul trebuie să respecte *ordinea divină* a lumii, căutând conformitatea, iar nu concurenţa cu Dumnezeu.

În concluzie, însuşi autenticul spirit naţional ne somează, de la Eminescu la Mircea Eliade, şi cu atât mai mult în contextul politic actual, să participăm, cu specificitatea noastră creatoare, la o civilizaţie a dialogului, la circuitul european şi universal al valorilor, fără ezitări, complexe sau prejudicii. *Europenitatea* noastră de sânge, limbă şi tradiţie trebuie să se confirme şi să se consolideze cu *diferenţa* ei *specifică*, în marele concert al naţiunilor europene, al căror centru civilizaţional este astăzi Occidentul (…)

Singurul drum plauzibil este spre o (încă) posibilă „Europă a naţiunilor", democratică şi ecumenică, echidistantă atât faţă de americanismul plutocratic cât şi faţă de panslavismul neocomunist.

Acest europenism, axat pe convergenţa realistă şi civilizată a factorilor naţionali şi inseparabil de tradiţia polimorfă a creştinismului, n-are nimic de-a face cu proiectele de globalizare abstractă, care sunt prin esenţa lor antinaţionale şi anticreştine, străine de adevăratul spirit european şi potrivnice legilor naturale ale existenţei istorice (...)

Răzvan Codrescu

Nefasta continuitate

„E foarte posibil ca, dintre ţările est-europene, România să fie aceea în care postcomuniştii să fie cel mai bine organizaţi..."
VLADIMIR BUKOVSKI

Afişarea portretului lui Alexandru Drăghici la loc de cinste pe pereţii Camerei Deputaţilor, ca şi afişarea altor portrete cu personaje de sinistră amintire la Palatul Victoria, este simptomatică pentru România.

La peste 13 ani de la o revoluţie net anticomunistă, pentru care a curs mult sânge nevinovat – aniversată, de altfel, într-o somnolenţă menită să prefacă în cenuşă chiar şi amintirea celor martirizaţi atunci – păcatele mortale ale comunismului au fost ca şi absolvite (de vreme ce nu au fost niciodată condamnate), încât nimic nu mai împiedică afişarea continuităţii cu vechiul regim, aparent defunct. La o adică, e mai potrivit să i se recunoască anumite merite. Altminteri, cum am putea interpreta justificarea onorării sinistrului torţionar Drăghici, pe care ne-a oferit-o un fost activist UTC de mâna a şaptea, Tudor Mohora, ajuns, după un sinuos parcurs politic, din fost ţuţăr al lui Ilie Verdeţ ditamai secretarul Camerei Deputaţilor? „Comuniştii – istoriseşte plin de drag Mohora – mă refer la perioada dinainte de 1989 (*foarte utilă precizarea! – n.n.*) nu i-au şters cu buretele nici pe Iuliu Maniu, nici pe Brătieni, chiar dacă au avut atitudini critice la adresa lor". Desigur, nu i-au şters „cu buretele", i-au şters, la propriu, de pe faţa pământului! Când ştii în ce chinuri s-au stins, la Sighet, Iuliu Maniu şi Gheorghe Brătianu, când ştii că nici mormintele nu le-au fost găsite, să afirmi că s-au mărginit comuniştii doar la „atitudini critice la adresa lor" e o infamie strigătoare la cer. Nu însă şi pentru activiştii „dinainte de 1989", săltaţi în posturi înalte după 1989. Dealtminteri, dacă te uiţi cine sunt marii demnitari (mai ales cei promovaţi pe linia FSN-PSD) sau cine sunt îmbogăţiţii tranziţiei şi ai acces la unele informaţii (ascunse, nu neapărat secrete), vei vedea că actualul „capitalism de cumetrie" (care îl nelinişteşte atât pe Preşedintele Ion Iliescu) este produsul direct al „comunismului de cumetrie" (salvat şi patronat de acelaşi Ion Iliescu). Vechiul sistem de relaţii tovărăşeşti funcţionează mai abitir ca niciodată şi doar el este sursa tuturor promovărilor în politică şi în afaceri, perpetuând interesele de partid până la identificarea lor cu cele de stat. Cu modestia-i caracteristică, premierul Adrian Năstase a comunicat naţiunii: „Deţinem responsabilitatea viitorului României pentru că-i cunoaştem trecutul şi îi guvernăm prezentul. Avem resursele intelectuale şi instituţionale cele mai performante, avem proiectul potrivit de dezvoltare şi avem de partea noastră majoritatea societăţii". Sună a Orwell curat...

Această nefastă continuitate are multe explicaţii, între care cea cu ponderea cea mai mare este dată de slăbiciunea Opoziţiei, constant întreţinută de sistem. Memorabilă şi teribil de exactă în urmări s-a dovedit ieşirea lui Ion Iliescu în momentul când, gardat de mineri, a bătut cu palma în masă şi le-a strigat domnilor Coposu şi Cunescu: „Veţi avea atâta putere câtă vă vom da noi!"

După aproape 13 ani, în lumina acestei replici se vede că, într-adevăr, comuniştii şi urmaşii lor aveau încă de atunci „proiectul potrivit de dezvoltare". Pentru ei înşişi, nu pentru „majoritatea societăţii", care – totuşi! – îi susţine orbeşte.

Mihai Creangă

Reproducem trei texte distanţate în timp despre nădejdile şi deznădejdile celor ce le-au scris şi nu numai ale lor, acum la început de an, şi care ar merita să fie obiect de reflecţie şi, de ce nu, de acţiune.

Editorial scris de Mihai Eminescu şi apărut în ziarul «Timpul» din 30 noiembrie 1879, text valabil atunci, desigur, dar, printr-o uimitoare extrapolare, valabil şi azi, ceea ce spune mult despre permanenţele istoriei şi politicii româneşti

Întristarea cea mare care apasă sufletul nostru e de un caracter atât de intensiv, încât, orice s-ar mai petrece în ţara aceasta, ea nu mai poate fi augmentată. Pentru un om ca şi pentru o ţară e indiferent dacă un fluviu sau un ocean îi îneacă; dar e un fluviu de baionete străine, dar e un ocean de datorii publice, dar precede moartea economică pe cea politică sau cea politică pe cea economică, rezultatul letal e acelaş. O fatalitate grea, păcatele părinţilor şi a strămoşilor poate, păcatele generaţiei actuale, setoase de câştig şi lipsite de conştiinţă, un ce nedefinit ca adâncul Gheenei, incalculabil ca lipsa de caracter, variabil asemenea vecinicului neadevăr apasă asupra acestei ţări stoarse şi sărmane, scufundate în apatia popoarelor osândite la nefericire.

În tradiţiile lumei creştine, care crede în venirea lui Antihrist, există legenda că acest duşman al adevărului şi al sufletelor se va naşte lângă gurile Dunării. Dacă ţinem seamă de împrejurarea că există într-adevăr în cazuri excepţionale o clar-vedere în viitor, dacă ţinem seamă că milioane de oameni cred în venirea acelui duşman al universului şi vedem stările de lucruri din ţara noastră, vom trebui s-ajungem la încheierea că aici şi numai aici el se va naşte sau s-a născut. Aici, unde vânzătorii patenţi de ţară trec de mari patrioţi, aici în Babel, unde cuvintele şi-au pierdut înţelesul lor originar, aici unde cei ce vor avea nenorocirea de a trăi vor invidia repaosul celor din mormânt.

Din toate colţurile risipei publice ni s-arată capul unei datorii, până ce întreg bugetul statului nu va mai ajunge nici la plata dobânzilor acelor datorii, până ce o comisie europeană instituită în visteria noastră va veni ca să constate adâncimea prăpăstiei.

Exista-va acest popor sau istoricii străini vor pomeni de el în compendiile lor ca de-o curiozitate etnologică, dispărută de pe pământ, pentru că n-a avut nicicând energie de-a se ridica contra mişeilor, ci aclamându-i din contra, ca salvatori ai săi, au răstignit pe adevăraţii lui fii?

Exista-va el, când Antihrist, personificat în acel fin şi elegant agent al panslavismului, cu barba albă şi cu fizionomia ce inspiră încredere, cu atât mai periculos cu cât e mai simpatică figura lui, *l-a promis de mult încă amicilor săi*?

Dar nu întreg, nu viguros, nu tânăr ar fi chemat a trece poporul românesc sub dominaţiunea uriaşului. Cu măduva secată, cu puteri sleite, cu sângele stors, îmbătrânit în mod artificial prin veninurile cele mai subtile ale corupţiei apusene şi răsăritene, unind în el fatalismul oriental cu necredinţa occidentală, astfel e menit – un copil sleit de puteri – să cază în mâna pânditorilor, puternicilor, fireştilor săi inamici.

Prea ar fi fost frumos, prea vrednic de admiraţia viitorului să cază cu arma în mână ca un erou din oasele căruia răsare răzbunarea şi viaţa ideilor; prea ar fi avut copiii tradiţii mari despre părinţii lor şi prea aveau speranţă în viitor.

Nu. El trebuie să cază ca un laş, prin venin luat de bună-voie, prin abdicare de bunăvoie la rolul său istoric.

Pe noi ne ajunge în întunericul în care ne aflăm o rază din vremea lui Mircea cel Bătrân şi al lui Ştefan cel Sfânt, pe noi ne ajunge încă amintirea lui Matei Basarab; nepoţii noştri nu vor avea înainte-le decât chipul hidoasei pocituri care a înveninat ţara aceasta cu răutatea şi perversitatea sa şi a fratelui său de cruce, care zilnic o vinde. Şi strănepoţilor le va fi scârbă de noi, cu silă vor căuta, vor voi să se scuture de amintirea prezentului ca de un vis rău, fiindu-le ruşine de a purta acelaş nume pe care-l poartă astăzi trădătorii ţării şi vânzătorii sângelui, pământului şi a muncii ei.

PUTEREA CU CAP DE MORT

Sunt meserii în care eşti primit pentru a nu mai fi lăsat să pleci niciodată. Aceasta a fost şi este meseria voastră Securitatea! Să-ţi spionezi poporul, să-l înfricoşezi, să-l terorizezi, să-l schingiuieşti, să-l dispreţuieşti, să-l urăşti şi să-l furi, în acelaşi timp. Ascunşi în gaură de şarpe în zilele lui decembrie '89, reveniţi la lumina zilei după ce sacrificiul a fost produs, aţi refăcut rapid conjuraţia îndreptată împotriva unei naţiuni care a ştiut să învingă; dar nu a ştiut să profite de victoria ei. Tot ceea ce aţi făcut mai târziu a fost să „negociaţi" loialitatea voastră calculată cu cei care au deschis cetatea libertăţii româneşti pentru a o înlănţui o dată în plus! Şi, evident, să vă oferiţi slugarnici serviciile noilor stăpâni ai lumii contemporane. Astăzi, putem spune că încercarea voastră a reuşit. Aţi făcut o Românie asemenea vouă! Aţi pus mâna pe ţara aceasta şi păreţi a nu vă mai teme de nimic, securiştilor!

Tot ce e putere românească a devenit fieful vostru. Foşti lefegii de lux ai regimului comunist, aţi devenit pe parcurs infama oligarhie postdecembristă, feroce capitalişti şi fanatici „atlantişti", în speranţa că veţi fi iertaţi şi ocrotiţi de interese internaţionaliste, fie ele de la Est ori de la Vest.

Scriu acest text dedicat speciei ticăloşilor! Scriu acest text într-o ţară ocupată. Aceasta scrisoare ce le e adresată nu exprimă ură, ci exclusiv dispreţ! Ei i-au învăţat pe români că furtul, făţărnicia, minciuna, oportunismul, lăcomia, egoismul, cruzimea, înşelăciunea aduc profit, corupându-le conştiinţa morală! „Reforma" Securităţii, iată, îşi arată efectele. Sărăcie şi laşitate, cruzime şi masochism, ultima generaţie de români conformaţi e mânată la abatoare în timp ce-şi votează la urne dezgustător hăituitorii. Adevărul a devenit o specie pe cale de dispariţie într-o ţară vag europeană, în care încă nu a fost inventat cetăţeanul, unde şi celelalte virtuţi fireşti, demnitatea, generozitatea, solidaritatea, compasiunea, nu mai au nici un preţ. Un neoprimitivism moral supune cutumele supravieţuirii unei degradări voite şi greu vindecabile. Ce ţară fără libertate, fără cetăţeni, de conştiinţe îndobitocite, corupte ori arestate, unde istoria agonizează, trăită, în schimb, de miliardari infractori şi de „sclavi fericiţi", ce s-au născut doar ca să trăiască în genunchi, hipnotizaţi de un cârnat şi o bere pe gratis, nu poate avea viitor. O dată în plus victima a devenit complicele torţionarului la opera crimei! Păcat de Timişoara, de peticele însângerate de pământ unde şi-au pierdut inutil viaţa peste o mie de români, de o Revoluţie pătată cu sânge (nu al vostru) care v-a făcut bogaţi! (Ideea că un popor ca al nostru nu a fost în stare să facă nici măcar o revoluţie şi că regimul ceauşist a fost răsturnat exclusiv de puterile străine este un produs exclusiv al propagandei voastre!)

Ei, cel puţin, au fost scutiţi să afle ce a urmat sacrificiului lor. Dar supravieţuitorii? Cine ar fi putut anticipa că vom pătrunde în lumea civilizată cu aceiaşi securişti în fruntea neamului – a căror performanţă, demnă de khmerii roşii, de a elimina într-un deceniu, din viaţa ţării un milion de români, constituie un tot mai acceptat şi încurajat record european! Cine s-ar fi aşteptat ca lumea civilizată să-i primească în locul nostru? Averi exorbitante, demnităţi, imunităţi, ei sunt obezii patroni ai României contemporane, piticii ei megalomani, de extracţie zoologică, stăpânii ei parveniţi şi corupţi, purtători de caziere la butonieră, ce-şi au originea în dosarele Securităţii şi Codul Penal, politrucii, parlamentarii, miniştri, procurori, judecători, preoţi, culturnici, bancherii ei cu conturile doldora lăfăindu-se în normalitatea lor de gangsteri, solidari într-o singură vină, urându-i pe cei ce nu le seamănă, ascunzându-şi în spatele ochelarilor negri privirile lor de ticăloşi, ei formează astăzi „elita" unui popor fără elite (ce elită avem în acest moment dacă ea nu-şi asumă răspunderile şi virtuţile pe care antecesorii lor le-au dovedit de atâtea ori în momente de cumpănă?), indivizi, ei înşişi primitivi, gregari, voraci, cruzi, ipocriţi şi cinici, care şi-au transferat trădarea şi complicitatea în politica de stat, dorindu-şi să uite că *noi* i-am scăpat de stăpânul lor, înfruntându-l în stradă, un stăpân pe care voi, vitejilor, ispravă de care astăzi sunteţi atât de mândri, doar l-aţi trădat! Împotriva lor, România s-a revoltat în decembrie '89, sub controlul lor va sucomba în anii care urmează. Schimbarea memoriei unei naţiuni ca a noastră este aproape un fapt împlinit.

Nouă, celor tot mai puţini, care le rezistam, urmăriţi, cenzuraţi, persecutaţi, dezbinaţi, izolaţi, discreditaţi, supuşi epurării, ne-a fost pregătită, pentru o vreme, ca alternativă la „metodele" vechi, moartea civilă, asasinatul lent, înfometarea discretă, pedeapsa la închisoare pe viaţă într-o libertate atent îngrădită. Mai întristător este că rezistenţa noastră nu mai foloseşte la nimic într-o naţiune de subordonaţi, care nu-şi mai întrevede puterea din decembrie '89, de a schimba situaţia din România.

Există o singură meserie în care te angajezi o singură dată şi din care nu se mai poate ieşi niciodată. Aceasta, monstruoasă, ce s-a dovedit de la un capăt la altul, în comunism ca şi în capitalism, a exerciţiului ticăloşiei: Securitatea! Care a rămas şi continuă să fie, pur şi simplu, vocaţia voastră!

Şi rezistenţa, cu orice preţ, la Regimul vostru corupător şi abject continuă să fie datoria noastră!

În statul român mistificat şi strâmb, atâta nedreptate şi atâta trufaşă mişelie nu mai pot fi întoarse din drum.

Dar Dumnezeu nu poate lăsa neîncheiată lucrarea Revoluţiei din decembrie '89! În curând s-ar putea să auziţi de o nouă Timişoară, care de data aceasta ar merita să fie întreaga Românie!"

15 decembrie 2002

Claudiu Iordache

Continuare în pagina 5

Urmare din pagina 4

Mesajul Majestății Sale Regele Mihai I de Anul Nou 2003

Români, m-am adresat vouă timp de mai multe decenii, fie din România, fie din exil. Spre regretul meu, mesajele mele erau adesea pline de pesimism. Țara noastră era fie în război, fie suferind de o oribilă dictatură. Și chiar după ce dictatura a căzut, problemele noastre au rămas enorme, adesea de nerezolvat. Totuși, vă vorbesc acum cu optimism. Problemele noastre nu s-au dus, dar începem să vedem, în fine, soluțiile lor viitoare.

Desigur, invitația pe care NATO a adresat-o țării noastre va avea un efect imediat mic asupra stării economiei noastre și asupra dificultăților de zi cu zi pe care atât de mulți dintre voi le aveți în față. Cu toate acestea, este important să ne amintim cât de semnificativ este acest gest al NATO. Pentru mai mult de o sută de ani, Occidentul s-a uitat la regiunea noastră mai mult ca la o boală, decât ca la o parte a Europei. Ni s-au oferit mai multe așa-numite parteneriate, dar niciodată calitatea de membru deplin în instituții care apărau securitatea și prosperitatea continentului. Și soarta noastră a fost decisă de marile puteri, adeseori cu minima consultare a noastră înșine.

Toate acestea s-au terminat acum. Europa acceptă astăzi că suntem parte din aceeași familie, cu aceleași drepturi și obligații. Este dreptul nostru nu numai să fim consultați, dar, de fapt, să luăm parte în croirea viitorului continentului. Și, deși rămâne datoria noastră să ne apărăm pe noi înșine și pe aliații noștri, este și datoria Europei întregi, și a Americii de Nord, să ne vină în ajutor în vremuri de nevoie. Generația tânără va privi, curând, aceste aranjamente ca pe ceva natural. Dar voi veți înțelege că, pentru cineva ca mine, care a trebuit să lupt pentru drepturile și libertățile României în fața celor mai atroce dictaturi pe care istoria le-a inventat, anul acesta a fost împlinirea multor visuri.

Multe mai trebuie să fie făcute, anul care vine, în reforma armatei noastre. Dar, văzând bărbații și femeile Armatei Române și având marele privilegiu să-i comand în trecut, am toată încrederea că ei se vor prezenta cu profesionalism și cu determinare în NATO. Problemele securității noastre naționale nu sunt toate rezolvate. Dar putem fi încrezători că, niciodată de acum încolo, nu vom mai fi singuri.

Nădăjduiesc foarte mult că vom fi capabili să evităm un război în Irak însă, dacă dictatorii irakieni continuă să sfideze voința comunității internaționale, vom trebui să fim gata să contribuim în orice fel ni s-ar cere. Nu căutăm conflict cu nici o țară. Dar am intrat într-o legătură strânsă cu restul Europei și cu America de Nord. Dacă le cerem protecția, atunci aliații noștri au dreptul să și ei să aștepte contribuția noastră.

Români,

Știu că pentru foarte mulți dintre voi viața nu s-a îmbunătățit în acest an. Și știu că sunteți înfuriați pentru nivelul încă mare de corupție, de creșterea încă înceată a economici noastre. Nici una din problemele acestea nu vor fi rezolvate peste noapte. Dar, încă o dată, rămân optimist. Uniunea Europeană se va deschide pentru noi în 2007. Investitorii străini, care poate au ezitat în trecut să vină, știu acum că România va rămâne membru deplin al unei mari comunități occidentale, care împărtășește aceleași valori democratice.

Am făcut un legământ, că voi continua să muncesc pentru beneficiul vostru, al tuturor. Și este, pentru mine, o mare satisfacție să văd că membrii Familiei mele își dedică tot timpul lor aceluiași efort. Nici unul dintre noi, nici eu, nici Familia mea, nici guvernul, nu poate să facă miracole. Dar împreună putem fi siguri că mergem în aceeași direcție. Anul acesta, pentru prima oară după ce dictatura comunistă a căzut, am realizat că procesul este ireversibil și că rolul României în lume este asigurat.

Deci, vă rog să priviți către Noul An cu încredere. Avem dreptul să sărbătorim împlinirile noastre, împlinirile tuturor românilor, indiferent de vederile lor politice, vârste sau ocupații. Dar avem și datoria să ne unim în răspunderile pe care le avem în față. Cel mai mare dușman al României sunt diviziunile interne. Și cel mai mare prieten al României rămâne întreaga noastră națiune.

Sărbători fericite și la mulți ani!

Mihai R.

ARMAGEDONUL MEDIA

Fenomenul Armagedon continuă. La sfârșitul anului redacțiile au primit un nou exemplar, de data aceasta dedicat televiziunilor. Autorii anonimi ai materialului afirmă că patronii televiziunilor „au intensificat intoxicarea informațională a românilor, afectând, în ultimă instanță, iremediabil, însăși viața națiunii". Totul este controlat, de fapt, de actuala Putere, „știrile reale nu mai au cum să fie prezentate și aceasta pentru că, cel puțin în televiziunile bucureștene, adevărul este deja cumpărat, tranșat și îngropat. Zilnic. Firele tranzacțiilor duc toate – conform investigațiilor noastre prezentate mai jos – spre mașina de strivit cuvântul a actualei Puteri". În televiziunile importante românești, ziariștii ar fi ajuns „biete curve intelectuale".

Este clar că autorii l-au vizat mai ales pe Dan Voiculescu, patronii de la „Prima" și „Pro Tv" fiind doar „ingredientele".

„Romanticul" Dan Voiculescu „încă se agită, închipuindu-se, în adâncul visurilor sale, chiar un viitor președinte al României. Chelarul Averii Dracului s-a aflat încă de dinaintea împușcării lui Nicolae Ceaușescu și eliminării dubioase la Viena a fratelui acestuia, Marin Ceaușescu, sub ancheta serviciilor occidentale", afirmă autorii raportului. În anul 1990, o firmă canadiană de intelligence, specializată pe recuperări sub contracte cu diverse state, ar fi emis pe adresa lui Ion Iliescu următoarea concluzie, după cercetarea depistării conturilor lui Ceaușescu: „Rețineți-l pe Dan Voiculescu". Se pare că acoliții lui Iliescu au înțeles că Voiculescu trebuie reținut, însă alături de ei. În mediile occidentale, cercetările privind averea lui Voiculescu și a altor câtorva importanți „oameni de afaceri" din România, mai mult sau mai puțin cunoscuți opiniei publice, au o concluzie comună. Foștii executori ai Securității continuă să alimenteze și astăzi conturile acestei organizații pentru mașinațiile de stăpânire a României, se afirmă în raport. Imperiul lui Dan Voiculescu ar fi format din numeroase firme: Bioprod SA, Mutualinvest SA, Corporația pentru Cultură și Artă Intact SA, Grivco International SA București, Antena 1 SA, Intactadvertising SA, Jurnalul SA, Swiss Hospital SA, Gazrom Barter SA, Rombell Securities SA, Registrul Independent Monitor SA, AIBB Grivco SA, Grivrom International SA, Carpatforest SRL, Agenția Maritimă Nedelcu SRL, Grivco Agro SA, Camina DVN Comimpex SRL, Camina Trust SA, Grivco AIR SA, Larex International SRL, Grupul Industrial Voiculescu și Compania (Grivco) SA, Intact Advertising (Radio Romantic) SA, Grivco International SRL, Grivco SRL, Compania Crescent Commercial And Maritime LTD (Cipru), Grupul Industrial Voiculescu și Compania Grivco SRL, Fundația Umanistă Dan Voiculescu.

Potrivit raportului, când românii se căzneau în 1990 să strângă 100.000 de lei pentru a-și înființa un SRL, Dan Voiculescu înființa firme cu capitaluri sociale de milioane de dolari și miliarde de lei. S-au depus miliarde de lei și milioane de dolari, cu titlul de capital social (vezi cazul Grupului Industrial Voiculescu și Compania Grivco SA – 1,8 miliarde lei, în firma înființată în 1991; Corporația pentru Cultură și Artă SA – 1,9 miliarde lei și peste 7,6 milioane dolari, înființată, de asemenea, în 1991).

Patron al imperiului mediatic Intact (Antena 1, Jurnalul național, Radio Romantic etc.), Dan Voiculescu se învârte regulat în preajma celor mai înalți demnitari ai statului. A fost prezent, de nenumărate ori, alături de președinții Ion Iliescu, Emil Constantinescu și iar Ion Iliescu, cât și de premierii diverși până la Adrian Năstase, în delegațiile oficiale ale acestora efectuate în străinătate.

Insolitul personaj acreditează pretutindeni ideea că a fost un „om obișnuit", care a avut relații pur formale cu Securitatea, care nu a făcut niciodată parte din vreo structură informativă, operativă etc. Autorii raportului susțin că la 1.03.1982 Dan Voiculescu a fost transferat la Camera de Comerț și Industrie a RSR – Oficiul ARGUS (firmă a Securității care selecta forța de muncă pentru firmele de comerț exterior) în funcția de director; la 1.08.1984 a fost avansat director general al Oficiului ARGUS, funcție pe care a deținut-o, conform cărții de muncă, până la data de 1.06.1990, când în baza Deciziei A 59/15.06.1990 a fost transferat în interes de serviciu și numit director general al firmei CRESCENT, cu un salariu de 1.800 dolari.

În perioada 1984-1989, când s-a vehiculat oficial că Voiculescu a fost directorul general al CRESCENT – București, acesta apare în cartea de muncă drept directorul general al firmei Securității – Oficiul ARGUS (Dosarul nr. 13761/1992 de la Judecătoria Sectorului 1 București).

Autorii anonimi susțin că după decembrie 1989, o mare parte din securiștii de la ICE Dunărea au devenit asociați alături de Dan Voiculescu în firmele GRIVCO, unul dintre ei fiind Mihai Lazăr, actualul gestionar executor al averii lui Voiculescu. Prezența permanentă a lui Dan Voiculescu în birourile ICE Dunărea, de pe str. Varșovia din Capitală, cea mai puternică firmă a Securității, era o nebuloasă chiar și pentru ofițeri cu funcții înalte, afirmă autorii raportului. Se știa că Voiculescu se bucura de cea mai înaltă protecție, dar nimeni nu știa la care nivel al ierarhici statului. CRESCENT era o firmă „off-shore", înființată pentru a fi scutită de taxe și impozite în România, conform legilor internaționale în materie, tocmai pentru ca banii câștigați de ea să nu ajungă la buget, ci în conturile controlate de Dan Voiculescu, se afirmă în report.

Potrivit autorilor Armagedonului, profilat în special pe afaceri cu ciment și aluminiu, Dan Voiculescu-CRESCENT a scos din România cantități gigantice din aceste produse, obținând profituri calculate la cel puțin 1,5 miliarde dolari, într-o perioadă în care toată Securitatea statului era transformată într-un uriaș mecanism de producere de bani, prin orice mijloace, cu scopul achitării integrale a datoriei externe a RSR, de 21 miliarde dolari. Foarte mulți specialiști au ajuns după '89 la o opinie comună: Dan Voiculescu era una dintre persoanele de încredere care alimentau conturile lui Ceaușescu din băncile Elveției și ale altor țări ale lumii. S-a estimat că averea lui Ceaușescu ascunsă în aceste conturi ultrasecrete s-ar ridica la peste 400 milioane dolari.

Și tot conform acestor opinii, s-a tras concluzia că Dan Voiculescu a moștenit, după împușcarea soților Ceaușescu, „averea diavolului". Așa se poate explica și nemaipomenita prosperitate a afacerilor lui Dan Voiculescu imediat după decembrie 1989. Cifra de afaceri anuală a CRESCENT declarată de ea însăși se ridica la 200 milioane dolari. Potrivit materialului, surse care au încercat să investigheze în 1990 firma CRESCENT au lansat însă informația că în realitate cifra anuală de afaceri ar fi fost de 500 milioane dolari. Experții canadieni angajați la un moment dat de Guvernul României au stabilit în momentul când au bătut la poarta CRESCENT, a lui Dan Voiculescu, că această companie a avut la BRCE un cont necomercial, nr. 47.11.285 350-2, și un altul la Société Génerale, nr. 020221. Contul de la BRCE al CRESCENT era manevrat de Rodica Vlaicu, de la Departamentul Economic. În Armagedonul media se afirmă că firma de contabilitate juridică PEAT MARWICK THORNE din Toronto și firma de avocatură GOWLING, STRATHY & HENDERSON au fost angajate, la data de 12 martie 1990, de către Ministerul Justiției, în numele Guvernului României, să depisteze conturile secrete ale Securității și ale familiei Ceaușescu, în care se bănuia că se află peste 400 milioane dolari. Cercetările detectivilor canadieni s-au blocat la firma CRESCENT și la personajul ei cheie, Dan Voiculescu. Ei au alcătuit un raport în care au subliniat că au documente care atestă că firma CRESCENT a fost a lui Nicoale Ceaușescu și au propus o serie de măsuri juridice, menite să depisteze toate conturile mânuite de Dan Voiculescu de la băncile din străinătate și din țară, se afirmă în material. Când ancheta PMT a ajuns la acest punct, Guvernul lui Iliescu nu a mai plătit nici un dolar, blocând investigațiile la toate nivelurile. Măsurile de recuperare a banilor CRESCENT propuse de PMT prin „PROIECT 13 CRESCENT" au culminat cu dispoziția: „REȚINE-L PE DAN VOICULESCU!". Însă nimeni nu l-a reținut sau arestat.

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **La mulți ani, dragi prieteni!** • Fie ca anul acesta să ne aducă la fiecare sănătate și … ce aș putea spune? Cât mai puține necazuri. • Că n-aș crede să scăpăm de ele, așa cum se arată începutul de an, cu nenumăratele măriri de prețuri, cu facturile umflate care ne vin lunar pentru încălzire, cu prețurile la benzină care cresc ca Făt-Frumos, într-o zi cât într-un an, și cu nenumăratele „cioace" pe care politicienii noștri isteți le inventează necontenit, ca să arunce o perdea de fum asupra nefericitei realități.

• **Bunăoară, să analizăm cazul** plin de miez al unei cucoane pe care o cunosc, o pensionară de 65 de ani, măritată cum se cuvine cu un pensionar de 70, și huzurind ca tot bucureșteanul într-un apartament de bloc, de două camere, dintr-unul din cartierele mărginașe ale Bucureștilor. • Ei bine, acești preafericiți pensionari români se bucură de un somptuos venit care însumează (adică, dom'le, amândouă pensiile împreună) frumoasa sumă de 3.000.000 lei. • Din această sumuliță grijuliu distribuită de statul nostru plin de considerațiune pentru bătrâni, cei doi trebuie să mănânce, să plătească întreținerea, telefonul, televizorul, electrica, medicamentele. • Observați vă rog că gândul nu m-a îndemnat câtuși de puțin să numesc aici și hainele, dinții, cura de sănătate în stațiuni balneo-climaterice și alte luxuri la care românul mediu a încetat demult până și să mai viseze. • Care nu a fost surprinderea doamnei despre care e vorba când a văzut afișată suma de 2.500.000 lei la avizierul blocului, pe tabelul de întreținere, în dreptul numărului prăpăditului ei de apartament cu două camere, în care de obicei își ocupă timpul învârtindu-se pe lângă caloriferul călâu și făcând ceva mișcări spasmodice, doar, doar s-o încălzi puțin. • Cucoana s-a dus la administrator și s-a interesat dacă nu s-a făcut cumva vreo greșeală. • Așa cum se aștepta, nu se făcuse. • În schimb, i s-a scos pe nas faptul că statul îi aruncă o sumă jalnică, de vreo două sute de mii de lei, drept compensație pentru încălzire. • Victima grijii statului s-a hotărât dintr-o lovitură să renunțe la următoarele: telefon, televizor, frigider, fier de călcat, aspirator, mașină de spălat, toate becurile din casă în afară de unul de 40 de wați agățat strategic de un fir lung, cu care se plimbă prin toate încăperile. • O să mă întrebați: fără căldură, fără apă caldă (că nici asta nu e), fără binefacerile electricității, telefonului, televizorului etc., se mai poate spune că omul trăiește în capitala unei țări europene? • Da, chiar așa se spune. • Ba chiar mai mult, dacă-și plătește întreținerea, va fi nevoit să renunțe și la medicamentele strict necesare supraviețuirii, și chiar și la mâncare. • Nu la pâine. • Așa cum cu mândrie susțin autoritățile, în Țara Românească este pâine.

• **Că tot vorbeam de perdeaua de fum** cu care scumpii noștri conducători învăluiesc crunta realitate, nu pot să mă-mpiedic să mă gândesc la valorosul pretext pe care decesul bietului domn Tinu l-a furnizat instituțiilor însărcinate cu emiterea camuflajului. • S-a dus sărmanul, Dumnezeu să-l ierte, iar moartea lui a fost, vorba poetului, „lung prilej de zvonuri și de ipoteze". • Mai întâi, mare emoție, fețe îndoliate, vreo trei zile a tot avut televiziunea de toate culorile subiect de discuție, ba arătând din belșug locul accidentului, ba făcând inventarul „personalităților" care-și exprimau lăcrămos sentimentele, ba făcând diverse supoziții despre cine e vinovat (lasă că probabil bietul mort e vinovat, căci fără îndoială, ca tot românul indisciplinat și independent, e clar că circula fără centura de siguranță). • Un loc important în jurnalele televizate l-au ocupat ceremoniile care au însoțit în mod fastuos obșteasca îngropăciune. • Mare scandal au iscat niște jurnaliști suspicioși, care au emis ipoteza că regretatul Tinu a murit cu zile, scoțându-i vinovați pe amărâții de la Salvare (veșnicii vinovați de altfel), care ci-că ar fi venit prea târziu ca să-l mai salveze; până a fost lămurită lumea, destul de răspicat, că nu supraviețuiește nimeni unei fracturi de baza craniului, chiar dacă ar veni Salvarea cu viteză supersonică. • După ce s-a terminat materialul funebru, niște minți ascuțite au descoperit altă comoară tocmai bună de exploatat: viața particulară a răposatului, care, cum se întâmplă adeseori pe Dâmbovița, era destul de complicată, nelipsind nici telenovela cu fiul nelegitim și cu concubina cu suflet de aur. • Și filonul acesta a fost exploatat până la plictiseala deplină a consumatorilor de telenovele, care, în tot timpul cât au fost preocupați de avatarurile jurnalistului, nu au mai simțit nici foamea, nici frigul, nici grija zilei de mâine. • În sfârșit, a început să răbufnească acum și interesanta istorie a moștenirii Tinu, a achiziționării acțiunilor ziarului *Adevărul*, cum ziceam, lung prilej de vorbe și de ipoteze. • O singură curiozitate avem: de ce nu observă, dom'le, nimeni semnificativele detalii ale biografiei defunctului, echilibratul ziarist care, abia ieșit de pe băncile școlii, a și intrat între cadrele de nădejde ale ziarului *Scânteia*! • Nimeni nu și-a pus întrebarea: *cine putea fi ziarist la Scânteia?* • Păi chiar așa! • Oare cine?

• **Să nu uităm că, în afară de subiectul gras Tinu,** specialiștii în perdele de fum au avut în continuare la îndemână controversa suculentă „o să avem alegeri anticipate, n-o să avem alegeri anticipate". • Ce mai jubilează bizonul când vede cum se iau în coarne ditamai mărimile alde papașa Iliescu și distinsul A. Năstase, cel universal cunoscut sub duioasa poreclă de Bombonel! • Cât este bizonul de satisfăcut când vede în fața ochilor, vezi Doamne, democrația la lucru! • Și ce-or mai fi jubilând suszisele mărimi, când, după show-ul pe care l-au dat în fața camerelor de televiziune, își strâng mâinile în particular, devorându-și tartinele cu icre negre! • Iar perdeaua de fum se tot îngroașă, că de, dacă e sarcină de sus, cum să nu o îndeplinești?

• **Acum, că s-a cam perimat** treaba cu alegerile anticipate și s-a fâsâit și urmarea ei cu remanierea guvernamentală, de vreo două zile a intrat în funcție noua mașinărie de scuipat fum, cea a împărțirii trupului palpitând al țării în opt regiuni, că zice-se că așa au venit indicațiile de sus, de la mama noastră Uniunea Europeană, că altfel nici nu se uită la noi dacă nu ne civilizăm și dinspre partea asta. • Iar râcâială televizată și publicată în ziare, cum s-ar putea altfel? • Nobilul Năstase (venit direct de la o vânătoare de mistreți în Germania, la întâlnirea de la Cluj dintre liderii PSD și prefecții și reprezentanții administrației județene) a avut opinii divergente de cele ale paternalului Iliescu (venit la întâlnire cu confortabilul tren prezidențial). • Ne și mirăm că nu sunt toți pesediștii entuziaști apropo de pleașca asta cu cele opt regiuni, având în vedere că se întrevede în consecință pleașca celor opt posturi bine plătite de guvernator al respectivelor regiuni, care firește că vor fi împărțite răsfățaților îndopați ai puterii, aceiași care stau de peste 12 ani cu ghearele adânc înfipte în slănina avantajelor.

• **Adevărat că slănina** nu aduce numai avantaje, de aceea umblă vorba că printre potentați sunt la mare modă curele de slăbire, la care sunt nevoiți să apeleze mulțime de parlamentari supraponderali, de dame politice dolofane și de politicieni pofticioși. • Uite-așa se zice că s-au dus pe apa sâmbetei vreo 12 de kilograme de material prețios care făcuseră parte intrinsec din ființa primului nostru ministru, uite-așa se zvonește că s-au pierdut cine știe unde vreo 20 de kilograme de Adrian Severin și multe alte kilograme care, la un moment dat, au stat în Parlament, au dat hotărâri de guvern, au hotărât soarta națiunii, au emis legi, au condus ședințe ministeriale etc. • Și când te gândești unde au fost și ce au ajuns! • Sic transit gloria mundi!

• **Umblă vorba** că tov. Iliescu e din ce în ce mai nemulțumit de grăsanii corupți din PSD. • Nenorocirea e că nu-i sar în ochi decât corupții mărunți și mijlocii. • Îi sugerăm să privească și ceva mai aproape în jurul lui: dacă e atât de inocent, riscă să aibă mari surprize.

• **În timp ce recentele geruri** s-au abătut necruțător asupra bietei noastre țărișoare, dârdâind pe lângă caloriferele amorțite și clănțănind la baie când ne spălam pe dinți cu apa înghețată, miloși ca tot românul, nu ne-am putut abate gândurile de la soarta altora mai nefericiți ca noi. • Căci, gândeam noi, altruiști, neamul nostru e obișnuit de veacuri și milenii cu vitregiile vremii pe meleagurile mioritice, dar ce vină au avut nefericiții palmieri, pe care inspiratul ministru Agathon i-a strămutat de pe tărâmurile calde unde-și vedeau nestingherit de viață și i-a adus pe țărmurile Pontului Euxin, unde nici măcar poetul Ovidiu nu și-a găsit în exil fericirea! • Lor, palmierilor, li se adresează peste veacuri tristele versuri din *Tristele*, ceea ce probabil nu i-a consolat când asupra lor s-au abătut cumplitele vânturi ale Mării Negre. • N-ar fi prima pagubă pe care generosul ministru al turismului o face cadou jigăritelor noastre buzunare. • Să nu uităm că tot dumnealui este și tatăl legitim al proiectului *Dracula Park*, de asemenea o gaură neagră în care au fost depuse miliardele de lei atrase de la bogata noastră populație de pensionari care zburdă pe plajele internaționale (din pensiile lor confortabile de un milion cinci sute de mii de lei) și de norocoșii salariați retribuiți cu salariul minim și mediu. • De asemenea, să nu uităm că tot el zicea ceva de o stațiune pe malul Mării Negre, pare-mi-se Europa, care ne-ar fi purtat turismul pe culmile glorioase pe care nu le ating nici măcar Grecia sau Italia! Ei bine, nici despre Europa nu mai crâcnește nimeni nimic, în schimb putem cita date oficiale din care reiese clar că anul trecut Bulgaria (sora noastră mai mică și mai pricăjită) a obținut din turism venituri de două ori mai mari decât a obținut falnica Românie sub cârmuirea înțeleaptă a genialului Agathon.

• **Că doar geniul este apanajul românului**, nu? • Cum spunea în perioada interbelică un profesor de liceu, românul nici în clor nu piere. • Îl lasă „părinții nației" să moară de foame? Se descurcă. • Găsește el o îndeletnicire cu care să iasă la liman. Că vorba lui nenea Iancu, toți suntem români, mai mult sau mai puțin onești. • Unul mai ciordește câte ceva de prin buzunarele semenilor mai norocoși, care mai poartă ceva prin ele, altul mai cară un sac ici colo, altul mai taie un lemn la gospodăria vreunei babe mai neputincioase, altul mai îndrăzneț violează baba și-i fură pensia în valoare de 120.000 lei = 4 (patru) euro – alții, pe care i-a făcut mama mai cu minte și mai cu educație, caută disperați și găsesc câte un filon descoperit în necesitățile pieței și atunci, cu puterile lor modeste și cu inventivitatea nemărginită, își născocesc o profesie nemaiauzită, care, culmea, le mai și asigură subzistența. • În această situație e o doamnă care, recent, a ajuns șomeră. • Doamna, pe nume Flori Ciortescu, nu s-a demoralizat și nu a rămas cu mâinile în sân așteptând pomană de la stat, ci și-a pus capul la contribuție și și-a găsit de lucru. • Constatând, după puțină gândire, că există persoane prea ocupate pentru a găsi timp să-și facă singure cumpărăturile, a lansat oferta originală de a face ea drumurile la cumpărături, primind în schimb un mic comision. • Toată lumea e mulțumită: clienții economisesc un timp prețios, cuconița cea deșteaptă și-a rezolvat problema venitului. • Bine ar fi dacă ar exista mai mulți români cu asemenea lăudabil spirit de inițiativă. ***Telegrafist***

OPOZIŢIE ORIGINALĂ

Divorţul între preşedinţie şi guvern, adică între Ion Iliescu şi Adrian Năstase, pe care opoziţia îl aplaudă cu delicii, se dovedeşte un proces lung şi anevoios, cu întortocheri procedurale şi de principii, cu frustrări şi gelozii, ca în toate despărţirile ce se consumă în zona micului eveniment şi a faptului divers. Începutul l-a făcut Ion Iliescu refuzând cererea imperativă a partidului de declanşare a alegerilor anticipate, cerere ce i-a fost înaintată de o delegaţie de partid şi apoi reiterată de Adrian Năstase într-o întrevedere între patru ochi. A urmat supărarea premierului care a ameninţat cu demisia în bloc a guvernului la care preşedintele a răspuns cu «îl priveşte», sfătuindu-l să facă doar o remaniere guvernamentală. Premierul Bombonel s-a burzuluit, renunţă şi la demisia în bloc şi la remaniere, va face doar unele ajustări şi un supliment de program de guvernare şi nu va mai călca pragul Cotrocenilor cu o nouă propunere de alegeri anticipate. Preşedintele înţelege avântul tineresc şi pripit al demersului pentru anticipate şi crede că timpul va fi un bun sfătuitor întru rezolvarea acestui contencios.

După acest schimb de mingi, preşedintele a folosit discursul «Starea Naţiunii» de la mijlocul mandatului pentru a-şi exprima vederile, nemulţumirile şi priorităţile: «Produsul Intern Brut este încă inferior celui din 1989 (85%), iar puterea de cumpărare a populaţiei de circa 65% faţă de acelaşi an», nici un cuvânt despre diferenţa de 20% dintre PIB şi puterea de cumpărare, care a intrat în buzunarele celor de la putere şi ale protejaţilor lor despre care preşedintele spune «Trebuie să mergem la rădăcinile fenomenului, să spargem acest capitalism de cumetrie care s-a format în România, unde un grup de indivizi interesaţi parazitează finanţele statului, naţionalizând pierderile lor şi reţinând tot profitul». Nu sunt aceştia chiar oamenii puterii instalate după 1989? Preşedintele ocoleşte cu virtuozitate întrebarea, continuându-şi filipica fără adresă, «Mi se pare cinic şi sfidător ca oameni care au datorii de sute sau chiar mii de miliarde de lei să ducă o viaţă de lux şi totodată să cumpere pe nimic proprietatea publică». Parcă speriat de propriul său curaj, preşedintele o lasă mai moale: «Mai există şi o percepţie deformată asupra fenomenului. Exagerarea lui mediatică, paradoxal, în loc să-l reducă, îl amplifică. Nu orice încălcare a legii este un act de corupţie şi este bine să nu transformăm totul în spectacol mediatic». Urmează, pe câte înţelegem, să ne ţinem gura şi pixul, să facem «ciocul mic» şi să luăm notă de intrarea în opoziţie a şefului statului, opoziţie «originală», ca şi «democraţia originală» pe care domnia sa a promovat-o.

C.T.

• **Adrian Păunescu** agent de influenţă al Securităţii? Aşa rezultă din probele aduse de fiul scriitorului Ion Lăncrănjan, care a pus la dispoziţia presei o copie după planul de măsuri aflat la dosarul de Securitate al tatălui său: «Prin sursele de care dispunem, vom acţiona în vederea prevenirii apariţiei unor noi materiale redactate de obiectiv care ar putea da naştere la interpretări. În acest sens avem în vedere continuarea contactelor cu Adr. Păunescu pentru a cunoaşte conţinutul celorlalte articole date spre publicare. Scontăm într-o influenţă directă asupra sa şi din partea lui A. Păunescu. Răspunde cpt. Oprişor Oniţiu, termen 30.11.1976».

• **Dumitru Sorescu** este chestor, prim-adjunct al chestorului principal al Inspectoratului General al Poliţiei, Florin Sandu. Cu 13 ani în urmă, acest «tovarăş» a răspuns de dispozitivul de pază de la crematoriul din Bucureşti unde au fost incinerate trupurile revoluţionarilor din Timişoara împuşcaţi de Armată şi Securitate. Întrebat dacă actuala funcţie este compatibilă cu rolul pe care l-a avut în timpul Revoluţiei, actualul chestor a răspuns: «În contextul situaţiei de atunci, am executat doar un segment din toată misiunea».

Încă e bine că nu a răspuns aşa cum obişnuiesc să răspundă astăzi cei cu musca pe căciulă: «Şi care-i problema?»

• **Combaterea corupţiei**, crearea Parchetului Naţional Anticorupţie şi alte măsuri şi iniţiative de acelaşi soi au darul să facă uitate marile escrocherii şi marii escroci de după 1989. Chiar presa, obosită de cât a vorbit despre ei, a împins cazurile lor pe planul doi. Mai scrie cineva despre Sorin Ovidiu Vântu? Numeroasele dosare FNI, BID, Gelsor etc., mai sunt în atenţia PNA sau a Parchetului General? Dar despre cei fugiţi în străinătate de teama justiţiei de altfel ineficiente, şi poate cu complicitatea autorităţilor, ce se poate spune, decât să le mai aducem aminte organelor în drept de existenţa lor. Iată lista lor:

Steriu Popescu
Sever Mureşan
Gerald Gorduna
Alexandru Dinulescu
Gheorghe Popilean
Ioana Maria Vlas
Adrian Tarău
Mona de Freitas
Sorin Beraru
Nicolae Popa

Parchetul General nici măcar nu a cerut extrădarea celor din listă, motivările fiind: «Nu dispunem de date certe… cercetările sunt în curs de desfăşurare… Nu avem certitudinea că s-ar fi comis vreo infracţiune… Nu ştim unde sunt… Aşteptăm revenirea în ţară pentru a elucida cazul», ultima explicaţie gogonată fiind dată în cazul lui Adrian Tarău.

• **Asociaţiile neguvernamentale (ONG)** sunt, cum ştie toată lumea, structuri ale societăţii civile a căror independenţă e garantată prin distanţa la care ele se ţin faţă de autorităţi. Asta în teorie, pentru că practica ne arată că lucrurile nu stau chiar aşa. Iată, de exemplu, «Casa NATO», asociaţie neguvernamentală al cărei preşedinte de onoare este şeful guvernului Adrian Năstase, iar vice-preşedinţi, miniştrii Mircea Geoană şi I. M. Paşcu, trezorier fiind şeful Corpului de Control al Guvernului V. Ponta! Mai gogonată este provenienţa banilor cu care este furajată această «asociaţie neguvernamentală», de către guvern, vezi bine, prin Bugetul de Stat, cu modesta sumă de 4,6 miliarde de lei pentru anul 2002. Un alt exemplu este asociaţia neguvernamentală «Manfred Wörner», al cărei preşedinte este secretarul de stat Sorin Encuţescu.

Halal asociaţii neguvernamentale, conduse de membri ai guvernului, pe bani din bugetul guvernului, adică pe banii noştri!

• **Arestaţi** la dispoziţia Parchetului Naţional Anticorupţie sunt Gheorghe Dabela, de zece ani director general la RADET, locotenent-colonelul Valentin Gabriel Carali, şef de birou la Diviziunea Informaţii SRI , şi Marian Fătu, patronul firmei «Marflor Prod Impex». Arestaţii au vehiculat 150.000 euro oferiţi de o firmă germană care spera să obţină un contract de 20 milioane euro cu RADET, ultimul menţionat i-a transmis banii celui de-al doilea care, după ce şi-a luat «cuvenita parte», i-ar fi dat partea leului directorului Dabela care ar fi urmat să perfecteze contractul.

Banii aveau să rămână la Dabela, sau mergeau mai sus?

P.S. Aflăm că nemţii nu dădeau banii pentru încheierea unui contract viitor, ci pentru ca RADET să achite serviciile efectuate şi facturate în valoare de un milion de euro!

• **Alţi bani** pentru imaginea «României în lume» vor fi cheltuiţi la iniţiativa «creatorului de imagine» Vasile Dâncu. Consiliul interministerial pentru imagine externă a hotărât naşterea publicaţiei «Ziarul Românesc» care «va contracara informaţiile nocive» lansate de presa română şi de cea străină şi va costa 336 milioane lei de la buget, adică din banii contribuabililor. Editorul sub contract, care va primi aceşti bani, este necunoscuta Raphael Publishing House, probabil o făcătură PSD. De asemenea va fi înfiinţată revista «Cronica Fundaţiilor», cu un buget iniţial de 120 milioane lei.

Alţi bani, altă distracţie a PSD!

• **Cotidianul «Die Welt»** afirmă că un reprezentant al guvernului român i-a cerut proprietarului firmei EDF Ruk Weil 2,5 milioane dolari pentru a continua să administreze magazinele duty-free din Aeroportul Otopeni. Un oficial guvernamental l-a invitat pe omul de afaceri să vină la Bucureşti pentru tratative şi i-a cerut «ciubucul» într-o parcare, fără martori. Rick Weil a refuzat propunerea şi a furnizat informaţia ziarului german care s-a grăbit s-o publice, iar Ministrul Lucrărilor Publice, Transporturilor şi Locuinţei i-a cerut companiei EDF să nominalizeze persoana de la guvern care ar fi cerut mită, respingând totodată relatările din ziar. «România liberă» a investigat cazul şi a aflat că «acela care i-a solicitat lui Weil într-o parcare 2,5 milioane de dolari ar fi secretarul general al Ministerului Transporturilor, Ioan Orbescu, în vârstă de 49 de ani. Orbescu a avut până acum o deplină susţinere politică din partea PSD».

Dacă cele afirmate de ziar sunt reale, ne întrebăm, dolarii ceruţi se opreau la Ioan Orbescu sau urmau să ajungă la ministrul Miron Mitrea ori, Doamne fereşte, mai sus, către vârfurile ierarhiei PSD?

• **Spre deosebire** de cei ce realizează venituri de 2,5 milioane dolari din «nedrepte luări», sunt persoane cu venituri microscopice ca Maria Neagu din Dumbrăveşti-Prahova, care are pensie de urmaş de 6.000 (şase mii) lei, un record absolut! Noroc cu Primăria comunei, care i-a acordat un ajutor lunar de 600.000 lei, a scutit-o de impozitul pe casă şi taxa pe apă.

INTRAREA ÎN NATO

Intrarea României în NATO este acordul unor interese divergente. Interesul României stă în Articolul 5 al Tratatului, care asigură fiecărui membru o ripostă comună în caz de agresiune. Adeziunea noastră se face în litera şi spiritul Tratatului încheiat acum peste o jumătate de secol. Statele Unite, care ne-au refuzat aderarea la Madrid, o acceptă la Praga pentru utilitatea strategică pe care o reprezintă România în conflictul irakian. Ele vor să dea Tratatului Nord-Atlantic o nouă coloratură, aceea de război împotriva terorismului internaţional, de urmărire a terorismului pretutindeni în lume fără a ţine seama de principiul suveranităţii statelor. În timp ce România este interesată în garanţii de securitate în cadrul suveranităţii statale, America este interesată de a-şi atrage parteneri pentru lupta globală împotriva terorismului, pe care unii o consideră o agresiune imperialistă.

Într-un fel bizar retrăim la peste 300 de ani alianţa intereselor divergente a lui Şerban Cantacuzino cu Sublima Poartă sub zidurile Vienei. Atunci ca şi acum, nu dădeam năvală asupra Vienei, cum nu avem entuziasm nici pentru un război cu Irakul. Diferenţa stă în aceea că acum încă nu suntem în Tratat, ci numai candidaţi, şi ca atare trebuie să jucăm aşa cum ni se cântă.

Cum omul este sub vremi, aşa cum zice cronicarul, istoria nu ne oferă numai trandafiri ci şi ghimpii lor, după cum NATO care ne oferă securitate ne va cere contribuţii şi sacrificii acum imprevizibile.

N.C.

• **Cum ar vota bucureştenii** rezultă dintr-un sondaj efectuat în decembrie 2002 de către Biroul de Cercetări Sociale (BCS). Abţinerea de la vot ar fi de 38%, iar dintre votanţi 27% ar fi optat pentru PSD, 22% pentru PRM, 20% PNL, 16% PD, 6% PUR, 5% PNŢCD, 2% UDMR.

• **Tot în decembrie 2002** INSOMAR, într-un sondaj asupra calităţilor cerute Preşedintelui României, a constatat că 76,1% dintre români vor ca acesta să fie bărbat, de preferinţă în vârstă de 50-59 ani, căsătorit. Preşedintele ar trebui să fie nici chipeş şi nici prea deştept, dar să cunoască problemele oamenilor şi ale ţării 45 de puncte, să fie cinstit 43 de puncte, cu o situaţie materială bună 40 puncte, să fie inteligent 39 puncte.

De asemenea se doreşte ca el să se pricepă la economie, să fie harnic, credincios, luptător, modest, înălţimea sa fiindu-le indiferentă celor consultaţi.

• **Sondajul CURS** efectuat la sfârşitul anului 2002 privind alegerile anticipate arată că 74% din alegătorii PSD au încredere atât în Iliescu cât şi în Năstase, 16% au încredere mai mare în Năstase decât în Iliescu, 6% au mai multă încredere în Iliescu decât în Năstase, ia 4% nu au încredere în nici unul dintre ei. Pe ansamblul populaţiei cu drept de vot, 75% vor alegeri la termen şi ca atare resping ideea anticipatelor. Procentul celor care resping alegerile anticipate sunt, pe partide: PNŢCD 86%, PUR 83%, PD 80%, PNL 79%, PRM 78%, PSD 76%, UDMR 68%.

• **Raportul institutului american Population Reference Bureau** asupra scăderii populaţiei până în anul 2050 a celor zece ţări candidate la integrarea în UE, plasează România pe locul patru după cum rezultă din tabelul de mai jos:

Populaţie*	Scădere			
	în 2002	în 2025	în 2050	în % (2002-2050)
Estonia	1,4	1,2	0.9	-36%
Bulgaria	7,8	6,6	5,3	-32%
Letonia	2,3	2,2	1,8	-25%
România	22,4	20,6	17,1	-24%
Ungaria	10,1	9,2	8,1	-21%
Slovenia	2	2	1,7	-15%
Polonia	38,6	38,6	33,9	-12%
Slovacia	5,4	5,2	4,7	-12%
Lituania	3,5	3,5	3,1	-10%
Cehia	10,3	10,3	9,4	-9%

(*-în milioane de locuitori)

• **În primele 11 luni din 2002**, de când nu mai sunt necesare vizele pentru spaţiul SHENGEN, au ieşit din ţară 5.341.962 persoane şi au fost întoarse de la frontieră 367.722 ce nu îndeplineau condiţiile prevăzute de legislaţia în vigoare.

• **Puterea de cumpărare** a locuitorilor din 31 de state europene a fost stabilită pe o scară a cărei medie este coeficientul de 100, fiind întocmită de Comisia Europeană după Produsul Intern Brut din anul 2001.

Primele ţări din clasament sunt Luxemburg cu un indice de 188, Norvegia cu 144, urmate de Austria, Islanda, Olanda, Danemarca, Elveţia, Irlanda cu indici între 125-110, apoi la egalitate, 103, Germania, Franţa, Regatul Unit, Italia, Suedia, Finlanda şi Belgia. Sub medie se plasează Spania, Grecia şi Portugalia între 90-75 şi ţările candidate la intrarea în UE, Cipru, Slovenia, Cehia, Ungaria cu indici între 75-50, Polonia 40, ţările baltice 38-33, iar la coadă Bulgaria şi România 24, Turcia 23.

• **Subvenţiile pentru industrie** acordate de ţările Uniunii Europene sunt în medie de 0,8% din Produsul Intern Brut, iar în cele 12 ţări candidate la aderare, de 1,3% din PIB. România, ţara cea mai săracă dintre candidate, îşi permite subvenţii în industrie de 1,9% din PIB.

Aceste informaţii au fost preluate din Raportul Comisiei Europene de către ziarul „Financial Times".

• **Salariul mediu** a fost în noiembrie 2002 de 5.704.674 lei brut şi 4.038.159 lei net cu o creştere de 1,8% faţă de luna precedentă.

• **Rata inflaţiei** a fost la sfârşitul anului 2002 de 17,8%, raportată decembrie la decembrie.

• **Rezerva valutară** a României la sfârşitul anului 2002 a fost de 6,14 miliarde dolari sau 5,89 miliarde euro. Rezerva de aur de 105,3 tone valora 1,18 miliarde dolari. Rezervele internaţionale se situau astfel la 7,32 miliarde dolari.

• **Numărul salariaţilor din industrie** era, după datele Ministerului Industriei şi Resurselor, la sfârşitul anului trecut, de 1,8 milioane, cu 423.000 mai mic decât în anul 1998.

Ponderea angajaţilor din industrie este de 41,1% din totalul forţei de muncă.

• **Despăgubirile solicitate** de către proprietarii de drept naţionalizaţi şi expropriaţi de la APAPS se ridică la 5 miliarde dolari, declară ministrul Privatizării Ovidiu Muşetescu. Despăgubirile acceptate vor fi însă mai mici, datorită lipsei actelor doveditoare depuse de proprietari şi evaluărilor uneori exagerate ale acestora.

• **„Un om politic** care toată viaţa a fost implicat în politică nu încetează să facă politică, dar acest lucru nu înseamnă neapărat a ocupa funcţii executive", a declarat preşedintele Ion Iliescu duminică, la Cluj.

Editor: **Editura Vremea**, Registrul Comerţului, nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 Bucureşti.
Cod poştal: 71121
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
http://www.edituravremea.ro
Directorul publicaţiei: **Nicolae Henegariu**
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Bogdan Mihai Rădulescu
Corneliu Tomescu
Corespondenţi externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Liviu Vălenaş (Nürnberg)
Secretariat: **Silvia Voinea**
Tiparul: **S.C. Tipografia FED**
ISSN – 1454-2579

ÎN ATENŢIA CITITORILOR NOŞTRI

Pentru anul 2003 am fost nevoiţi să majorăm preţul publicaţiei noastre la 3000 lei/ex. Abonamente se pot face la Oficiile poştale, Catalog RODIPET Nr. 2273.
Abonamente externe anuale:
- Pentru Europa 13 EURO
- În afara Europei 24 USD
Abonamentele externe pot fi achitate prin Western Union pe adresa:
Ecaterina Silvia Colfescu
Str. Constantin Daniel nr. 14, sector 1, cod 71121, Bucureşti, România

ANUNŢ IMPORTANT

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conţinutul articolului aparţine autorului. De asemenea, în cazul unor agenţii de presă şi personalităţi citate, responsabilitatea juridică le aparţine.